

HA
(SARKAD-ÚJTELEK, 2021. JÚLIUS 18.)

Az istentisztelet meghallgatható a <https://sarkadujtelek.reformatus.hu/index.php/istentiszteletek/igehirdetesk> és a <https://www.facebook.com/refsarkadujtelek> oldalon, vagy a Youtube-on, a Sarkad-Újteleki Református Egyházközség csatornáján.

Tükör ige: Példa 23,26. v.
Lectio: 1Kir 8,22-43. v.
Textus: 1Kir 8,44-53. v.
Énekek: 78/1; 226/1-4; 155; 256/6; 425/1-4;

OLVASMÁNY: Királyok első könyve 8. rész 22-43. vers:

„Azután odaállt Salamon az ÚR oltára elé, Izráel egész gyülekezetével szemben, kiterjesztette kezét az ég felé, és ezt mondta: URam, Izráel Istene! Nincs hozzád hasonló Isten sem fent az égben, sem lent a földön! Hűségesen megtartod a szolgálóiddal kötött szövetséget, ha teljes szívükkel előtted járnak. Megtartottad, amit ígértél szolgálóidnak, Dávidnak, az én apámnak. Amit megígértél, hatalmaddal be is teljesítetted a mai napon. Most azért, URam, Izráel Istene, tartsd meg, amit szolgálóidnak, Dávidnak, az én apámnak ígértél, amikor ezt mondtad: Nem vesznek ki szíнем elől utódaid, aki Izráel trónján ülnek, de csak akkor, ha fiaid ügyelnek útjukra, és előtttem járnak, ahogyan előttem jártál te is. Most azért Izráel Istene, váljék valóra ígérteled, amit szolgálóidnak, Dávidnak, az én apámnak tettél! De vajon lakhatik-e Isten a földön? Hiszen az ég, sőt az egeknek egei sem fogadhatnak magukba téged, hát még ez a ház, amelyet én építettem! Mégis tekints szolgálóid imádságára és könyörgésére, URam, Istenem, és hallgasd meg a kiáltást és az imádságot, amikor ma szolgálóid imádkozik szíнем előtt. Nézz nyitott szemmel erre a házra éjjel és nappal, arra a helyre, amelyről ezt mondtad: Ott lesz az én nevem! Hallgasd meg az imádságot, amikor szolgálóid ezen a helyen imádkozik! Hallgasd meg szolgálóid és népednek, Izráelnek a könyörgését, amikor ezen a helyen imádkoznak. Hallgasd meg lakóhelyeden, a mennyben, hallgasd meg, és bocsáss meg nekik! Ha majd valaki vétkezik felebarátja ellen, és arra kényszerítik, hogy esküt tegyen, ő pedig idejön, és esküt tesz oltárod előtt ebben a házban, te halld meg a mennyből, és tégy igazságot szolgálóid ügyében: bizonyítsd rá a bűnökre bűnösségét, és olvasd fejére a tettét; az igaznak pedig bizonyítsd be igazságát, és bánj vele igazsága szerint! Ha majd néped, Izráel vereséget szenved ellenségétől, mert vétkezik ellened, de azután hozzád tér, vallást tesz nevedről, hozzád imádkozik, és könyörög ebben a házban, te hallgasd meg a mennyből, bocsásd meg népednek, Izráelnek a vétkét, és hozd vissza arra a földre, amelyet őseinek adtál! Ha majd bezárul az ég, és nem lesz eső, mert vétkeznek ellened, de azután imádkoznak ezen a helyen, vallást tesznek nevedről, és megtérnek vétkükből, mert megaláztad őket, te hallgasd meg őket a mennyből, és bocsásd meg szolgálóidnak és népednek, Izráelnek a vétkét, sőt tanítsd őket a jó útra, amelyen járniuk kell, és adj esőt földedre, amelyet népednek adtál örökségül! Ha majd éhínség lesz az országban, ha dögvész, aszály, rozsda, sáska vagy cserebogár

lesz, vagy ha ellenség ostromolja az ország városait, vagy bármilyen csapás és betegség lesz, akkor minden imádságot és könyörgést, amelyet akár egy ember, akár egész néped, Izráel mond el, és ha valaki elismeri, hogy miatta van a csapás és kiterjeszti a kezét e ház felé, te hallgasd meg lakóhelyedről, a mennyből, bocsáss meg, cselekedj és bánj mindenkivel tettei szerint, ahogyan megismerted a szívét, hiszen egyedül te ismered minden embernek a szívét, hogy féljenek téged egész életükben, amíg csak azon a földön élnek, amelyet őseinknek adtál. Még az idegent is, aki nem a te népedből, Izráelből való, de eljön messze földről a te nevedért, mert hallani fognak nagy nevedről, erős kezedről és kinyújtott karodról, ha eljön és imádkozik ebben a házban, te hallgasd meg lakóhelyedről, a mennyből, és tedd meg mindazt, amit az idegen kér tőled, hogy a föld minden népe megismerje nevedet, és úgy féljenek téged, ahogyan néped, Izráel, és tudják meg, hogy a te nevedről nevezték el ezt a házat, amelyet építettem.

Igehirdetés előtti imádság:

Urunk, hálát adunk néked, hogy megtartottál minket is, szeretteinket is a mai napra. De imádkozunk azokért, akik próbákat éltek át az elmúlt napokban. Azokért, akik most is kórházban vannak, talán éppen lélegeztető gépen. Imádkozunk azokért, akik meggyötörték az életünket, akik bántottak, vagy felelőtlenségükkel kárt okoztak nekünk. Bocsásd meg nekünk, amikor mi bántottunk másokat, talán éppen azokat, akiket nagyon szeretünk. Bocsásd meg, amikor mi okoztunk kárt másoknak, úgy is, hogy nem akartunk, de nem figyeltünk eléggé. Bocsásd meg nekünk bántó szavainkat, bántó mozdulatainkat, arckifejezéseinket is. És köszönjük neked, hogy miközben ezt elmondjuk, azzal a reménységgel mondhatjuk el, hogy nálad teljes a bűnbocsánat, és nálad mindig lehet újat kezdeni. Köszönjük tenéked, hogy az élet minden területét átfogod, és mi az életünk minden kérdésével hozzád mehetünk.

Urunk, amikor mi a száraz földünkre tekintünk, esőért imádkozunk. De könyörgünk azokért a népekért, ahol most a sok eső áradást okozott. Könyörgünk azokért a településekért, amelyeket elvert a jég. Különösen is könyörgünk most azért a református gyülekezetért, amelynek templomát, parókiáját szétverte a jég. Urunk, te légy a mi védelmezőnk, oltalmazónk, és mutasd meg szeretetedet, kérünk, a te igédben, hogy érezzük, tudjuk: nincs olyan helyzet, ahonnan ne kiálthatnánk hozzád, és nincs olyan élethelyzet, ahová te ne tudnál segítségül jönni! Kérünk, áldd meg istentiszteletünket! Szenteld meg azt, a te nagy nevedért! Ámen

IGEHIRDETÉS ALAPIGÉJE:

Királyok első könyve 8. rész 44-53. vers:

„Ha majd néped hadba vonul ellensége ellen, olyan úton, amelyen te küldöd, és imádkozik az Úrhoz, e város felé fordulva, amelyet kiválasztottál, és e ház felé, amelyet neved tiszteletére építettem, te hallgasd meg a mennyből imádságukat és könyörgésüket, és pártold ügyüket! Ha majd vétkeznek ellened – mert nincs ember, aki ne vétkeznék –, és megharagszol rájuk, kiszolgáltatod őket ellenségeiknek, azok pedig fogságba hurcolják őket az ellenség földjére, akár messzire, akár közelre, de

aztán szívből megtérnek azon a földön, ahova fogságba vitték őket, ha megtérnek és így könyörögnek hozzád azoknak a földjén, akik fogságba vitték őket: Vétkeztünk, bűnt követtünk el, gonoszul cselekedtünk! – ha tehát teljes szívből és teljes lelkükből megtérnek hozzád ellenségeik földjén, akik fogságba vitték őket, és imádkoznak hozzád országuk felé fordulva, amelyet őseiknek adtál, a város felé, amelyet kiválasztottál, és e ház felé, amelyet neved tiszteletére építettem, te hallgasd meg imádságukat és könyörgésüket lakóhelyedről, a mennyből, és pártold ügyüket! Bocsásd meg népednek, amit ellened vétettek, és minden hűtlenségüket, amiben hűtlenek voltak hozzád, és támassz irgalmat irántuk azokban, akik fogságba viszik őket, hogy irgalmazzanak nekik. Hiszen a te néped és a te örökséged ők, akiket kihoztál Egyiptomból, a vaskohóból. Nézz nyitott szemmel a te szolgádnak és népednek, Izráelnek a könyörgésére; hallgasd meg őket, valahányszor hozzád kiáltanak! Mert te választottad ki őket saját örökségedül a földön élő valamennyi nép közül, ahogyan megmondtad a te szolgád, Mózes által, amikor kihoztad őseinket Egyiptomból, Uram, ó, Uram!”

Szeretett Testvéreim!

Két részletben hallottuk Salamon király templomszentelő imádságát. Azért láttam fontosnak az egész imádságot felolvasni az istentiszteleten, mert bár ez az imádság az első jeruzsálemi templom felszentelésénél hangzik el a Szentírásban, azonban olyan imádság, amely minden korban az Istent tisztelő ember imádsága lehet. Ha kivesszük belőle azt, ami csak Jeruzsálemre és csak a zsidó népre vonatkozik, akkortól kezdve olyan imádságot olvasunk, amelyben benne van az egyetlen Istenhez forduló istenfélő imádság lényege minden korszakban és minden nép körében.

Hadd kezdjem először az emberi oldallal. Természetes módon benne van ebben az imádságban a hálaadás mindazért, amit Salamon király, és apja, Dávid király tehetett az ÚR templomáért. Természetes módon elhangzik Salamon szájából, hogy ezt a templomot én építettem. Szó van ebben az imádságban az emberi munkáról, teljesítményről, de úgy, mint amihez Isten adott lehetőséget, erőt, tehetséget, bölcsességet.

Szabad nekünk elmondani, hogy mit tett Isten általunk. Szabad nekünk elmondani, hogy mire jutottunk az Isten kegyelméből. Szabad nekünk hálát adni Istennek mindazért, amiben előre juthattunk, sok mindent tehattünk, építhettünk, dolgozhattunk. Visszatekintve életünkre, szabad mindenért hálát adni. És jó nekünk, ha hálát tudunk adni Istennek az elvégzett munkáért, az eredményekért, a kicsi és nagy sikerekért. Jó nekünk, ha el tudjuk mondani, hogy mindezt Istentől kaptam, és érte Istent dicsőítem.

De jó nekünk, ha úgy tudunk bármihez hozzáfogni, hogy előtte tudjuk kérni ahhoz Isten segítségét. Úgy kérni, hogy beletesszünk mindent, amit bele tudok tenni. A szívemet, lelkemet. De add rá a te áldásodat! Igyekszem megvalósítani azt, amit megálmodtam. Terveim, álmaim ott vannak előtted! De add rá az áldásodat! S amit meg tudok tenni, legyen az kicsi vagy nagy, add, hogy a dicsőségedet szolgálja!

Ha pedig olyanba fognánk bele, amihez nem kérhetjük Isten segítségét, mert a lelkünk nyugtalan, belülről tudjuk, hogy ellenkezik az Isten akaratával, törvényé-

vel, ezért egyszerűen nem áldhatja meg, akkor mindig jobb, ha bele sem fogunk, hozzá sem kezdünk, mert nem lesz rajta Isten áldása.

Az áldást azonban nem önmagában az eredményben találjuk meg. Az áldás nem mindig ott látszik meg, ahol mi el tudjuk mondani, hogy mit értem el! Az áldás ott látszik meg, ahol azt tapasztaljuk, hogy az Isten cselekszik. Nem egyszer bűvópatakként jelenik meg az Isten munkája. Egy darabig úgy tűnhet, hogy nincs ott az Isten! Úgy tűnik, nem cselekszik, nem ad semmit. Aztán egyszer csak előbukkannak az áldásforrások, és mi ámulunk azon, hogy mi mindent készített az Isten akkor, amikor mi azt gondoltuk, hogy semmi sem történt, semmit nem tett a Mindenható.

Így kellett megélnie ezt Dávid királynak is: Templomot akart építeni az Istennek, és nem építhette meg. Újra és újra akadályokba ütközik. Aztán azt mondja neki Isten: ez nem a te dolgod. De mindazt, amit előkészített, mindazt, amiben benne volt szíve-lelke, azt az Isten később hatalmasan felhasználta.

Salamon király az ÚR nevének tiszteletére épített házat. Ez többször is így hangzott el a felolvasott Igében. De az eredeti kifejezés szó szerint így hangzik: az ÚR nevének épített házat. A ház, amit a te nevednek építettem. Nincs azzal kibővítve, hogy a „tiszteletére”.

Az is többször hangzott: segítségül hívja az ÚR nevét, vagy az idegen, aki eljön messze földről a te nevedért... hallgasd meg...

Azért egészen mond sokkal többet az, hogy az ÚR nevének épített ház, annál, hogy az ÚR nevének tiszteletére épített ház, mert az ókori gondolkodás szerint a névben benne van a név hordozójának személyisége.

Ezért Salamon nem csupán az ÚR nevének tiszteletére készített hajlékot, hanem az ÚR jelenlétének, az ÚRnak magának épített házat. A házban, amelyet az ÚR nevének építettek, jelen van maga az ÚR. Nem Isten nevét, hanem Isten teljességét tisztelték és tiszteljük mi is ott, ahol a nevét kimondjuk, ahol a nevéért hálát adunk.

Ezért olyan szigorú parancs az, hogy az ÚRnak, a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd. Mert mi nemcsak egy szót mondunk ki, ami egy nevet jelent, hanem amikor mi az Isten nevét kimondjuk imádságban, vagy bármilyen módon, akkor az Ő egész személyiségét mögötte látjuk.

De ezért kell vallanunk, kimondanunk a mi Urunk, Megváltónk nevét is. Nemcsak annyit mondunk, hogy hiszek valakiben, aki fölöttem van, valami hatalmasban, valami örökkévalóban. Hanem határozottan kimondjuk: Hiszek Jézus Krisztusban, az Örökkévaló Istenben, a Megváltómban, a Szentháromságban. Megváltónk nevét tiszteljük és valljuk. És imádjuk Őt néven szólítva, mert benne és általa van az üdvösségünk, a bűnbocsánatunk, az örök életünk.

Amikor a hitünkről vallunk, ezért kell néven neveznünk, hogy kiben hiszünk. Ezért mondjuk ki, hogy hiszek az Atya, Fiú, Szentlélek Istenben, a Szentháromság Istenben. Ezért valljuk meg, hogy hiszek Jézus Krisztusban. Mert ezzel a személyiségről is vallást teszünk.

Amikor hamis márkajelzésű termékeket lefoglalnak, megsemmisítenek, amelyeket nem a neves gyártó gyártott, azért teszik, mert a hamis termékkel a gyártót, az eredeti minőséget, mindent meggyaláznak.

Ha mi csak hordozzuk a Krisztus nevet, de nem éljük meg, nem valljuk meg, hogy az Ő személyisége ott van az életünkben, és jelen van, előttünk jár, mögöttünk van, fölöttünk tartja kezét, akkor meggyalázzuk, megszegyenítjük a mi Urunkat.

Nem választhatjuk el a nevet a személytől. Ezért, amikor Jézus Krisztust valljuk Istenünknek, Urunknak, akkor nem egy emberek által kitalált Jézusról beszélünk, hanem arról az Úrról, akinek tetteit, tanítását ismerjük a Szentírásból. Nincs más Jézus! Nincs más Krisztus! Még ha tanítanak mostanában emberi tetzésre formált, emberi ideológiákat kiszolgáló Jézusokról.

Mivel nemcsak a nevet emlegeti, hanem ott látja mögötte az élő Isten személyét, jelenvalóságát is, ezért mondja Salamon király az imádságban: Házat építettem a te nevednek. *„De vajon lakhatik-e Isten a földön? Hiszen az ég, sőt az egeknek egei sem fogadhatnak magukba téged, hát még ez a ház, amelyet én építettem!”* S ezzel nem a templom jelentőségét kisebbíti, hanem azt mondja, hogy az a templom Jeruzsálemben csak töredéke annak, amit Isten jelenléte adhat a benne hívőknek, az egész emberiségnek. Az Úr nevének épített ház Isten jelenlétének helye, szinte lakóhelye. Mégsem gondolhatja senki azt, hogy Istent be lehet szorítani egy épületbe. Hisszük, hogy jelen van a mi templomunkban is az élő Isten, de nincs a templomunkba bezárva.

Ott van Ő a betegágyánál, ott van a kórházban, ott van az utakon, amikor váratlan helyzetekben is megment a nagy veszedelemtől. Ott látjuk az Istent minden kicsi és nagy dologban! Nemcsak itt, a templomban, hanem életünk minden részében!

Az ÚR nevének épített ház Isten jelenlétének helye, szinte lakóhelye. Mégsem gondolhatja senki, hogy Istent bele lehetne szorítani egy épületbe, egy templomba. S mégis az ÚRnak, az Örökkévaló Isten jelenlétének helye, éppen ezért azt is jelentette, hogy ezt a házat Istennek építették, és oda más bálványisten képét, tanítását nem lehetett bevinni. Nem egy templomot épített Salamon, ahol mindenki a maga által elgondolt istenséget kereste, hanem olyan templomot épített, ahol mindenki az ÚRhoz, az Örökkévalóhoz fordulhatott.

Ezért nem tehetjük meg mi sem, hogy miközben imádjuk Jézus Krisztust, aközben babonákhoz, szerencseistennőhöz, amulettekhez, más természetfeletti erőkhöz is fohászkodunk, fordulunk, azokat is igénybe vesszük. Mert nem férhet a kettő össze egymással.

Ezért vagyunk vitában a nyugat-európai keresztyén testvéreinkkel is, mert azt valljuk, hogy az Isten templomában, a Jézus Krisztus templomában, ahol Jézus Krisztust imádjuk, ott csak a Szentírás tanítása alapján élhetünk, taníthatunk, gondolkodhatunk. És nem keverhetjük bele mindenféle modern szokás és tanítás elemeit, mert akkor már nem Jézus Krisztust imádjuk, nem a Szentháromság Istent imádjuk, hanem valami olyan istenséget, amit mi találunk ki, de ami nem a Szentírás Istene.

Ezért valljuk azt is, hogy hitünknek alapja, vezérfonala, zsinórmértéke a Szentírás, amelyhez nem teszünk hozzá, és amiből nem veszünk el. Hiszen Istent a Szentírásból ismerjük meg. Sokaknak tapasztalata az, hogy azok, akik a Szentírást olvassák, sokkal jobban megértik és megismerik Istent, mint akik csak olvasgatnak Istenről. Valahonnan szedett különféle tanításokat. Még a legjelesebb teológusok írásai sem adják vissza Isten jelenlétének tapasztalatát. De amikor a Szentírást olvassuk, és benne Istent keressük, Ő szól hozzánk, és az Igében megtaláljuk Őt.

Egy beszélgetésben, miután az élet különböző területeiről származó különféle kérdésekre újra és újra Isten nevével válaszoltam. Ennek oka, eredete Isten, vagy Isten szeretete ad értelmet az életünknek. Sok kérdésre Isten szeretete a válasz. Azt mondta az egyik beszélgetőpartnerünk: Ha mindenre Isten a válasz, akkor valójában semmire sem válasz az Isten. Valóban, szokták ezt mondani, hogy ha minden misszió, akkor semmi sem misszió, ha minden szeretet, akkor valójában semmi sem szeretet. S valóban érthető ez a probléma, hogy ha mindenre ráhúzzuk ugyanazt a feleletet, akkor valójában semmire sem feleltünk meg. Ezt hozta elő egyikünk a beszélgetés során.

S akkor elmondtam, hogy azért tudok mindenben, mindenhol Isten nevével válaszolni, Istenre utalni, mert azt tapasztaltam, azt láttam, hogy az élő, örökkévaló Isten mindenütt, mindenben jelen van, mindenhol megtalálhatjuk, segítségül hívhatjuk.

Ha nem lenne ez a személyes tapasztalat a Szentírásból, a mindennapi életből, akkor valóban csak üres fecsegés lenne Isten nevét emlegetni. De ha meggyőződéssel tudom mondani, vallani, mert így tapasztalom, hogy jelen van az Isten mindenütt, jelen van ott, ahol nevéből vallást tesznek, akkor nekem már nem üres fecsegés Istenről, Jézus Krisztusról beszélni mindig, minden helyzetben. Ezért tudom mindenkor nála keresni a megválaszolhatatlan kérdésekre is a választ, a megoldhatatlan problémákra is nála keresni a megoldást, mert Isten mindenek fölött van, mindenben jelen van.

Salamon király is így tudta azt kérni, hogy ha a távolba elhurcoltak, a bűnben elbukottak, a betegségben megnyomorodtak e felé a ház felé fordulva imádkoznak, amelyben jelen van az Örökkévaló neve, akkor hallgassa meg Isten. Mert nem a ház, nem a templom, nem Jeruzsálem a döntő, hanem az, hogy az élő Isten felé fordulnak, az élő Isten személyét keresik. Nemcsak emlegetnek egy szót, amit névként használnak, hanem a név mögött ott látják, ott tudják magát a dicsőséges, hatalmas Istent.

A templomszentelő imádságban sok mondat kezdődik ezzel: „ha”. Ha hallgatnak rád, ha teljes szívükből megtérnek, ha megbánják bűneiket, ha elhurcolják őket, de feléd fordulnak imádságaikban, hallgasd meg őket.

Ez a „ha” kettős jelentésű: Annak ellenére, amit tettek, ha mégis hozzád fordulnak, könyörülj rajtuk. Ha elindulnak a te nevedben, segítsd meg őket. S elhangzik az a megrendítő mondat, amit az ószövetségi szent írók is már felismertek, és Jézus Krisztus Lelke által nyilvánvalóvá teszi majd az Újszövetségben.

„... mert nincs ember, aki ne vétkeznék”. Nincs ember, aki mindig egyenesen, következetesen követné Jézus Krisztust. De ha visszatérünk Urunkhoz, reménységgel imádkozhatunk, kérhetünk, mert meghallgat minket.

Ha azt látjuk, hogy vannak, akik elfordultak, megkeményedtek, fellázadtak Istennel szemben, akkor imádkoznunk kell értük, hogy jussanak el erre a „ha” állapotra, hogy amikor megfordul a gondolkodásuk, megfordul a látásuk, jussanak hitre. Akik eddig Istentől elfutottak, térjenek vissza, találjanak rá újra Istenre.

A „ha” másik jelentése azonban figyelmeztetés: Végtelenül szeret minket mennyei Atyánk, hiszen még Fiát is feláldozta értünk. Jézus Krisztus, az Isten Fia, eljött, önként vállalta a kereszthalált a golgotai kereszten, hogy magára vegye minden ember büntetését, nyomorúságát. A miénket is. Jézus Krisztus magát adta áldozatul, csak hogy szerethessen minket Isten úgy, ahogy vagyunk, sőt, annak ellenére, amit teszünk, szólunk.

De Istennek ez végtelen szeretete mégsem jelenti azt, hogy Isten mindent befogad, eltűr, és mi szabadon játszhatunk a türelmével, a szeretetével, a szentségével.

Ez a „ha” figyelmeztetés is: Ne állj ellen az Isten szavának. Ne fordulj szembe a Mindenhatóval. Mert Isten nem adja áldását mindenre. Nem adja áldását az ő megkérdése nélkül, akarata ellenére eldöntött, kiharcolt utainkra. Pedig minden héten kitalálunk ilyeneket. És amikor ezeket éljük, és úgy érezzük, hogy megint valami olyan történt, aminek nem kellett volna megtörténnie, de nem figyeltünk az Istenre, akkor érezzük és tapasztaljuk: ha Isten nincs velünk, akkor minden ellenünk fordul.

De éppen ez a „ha” ezt is mondja: Ha azonban az Isten velünk, ki lehet ellenünk? Ha Isten megtámogatja az ügyünket, akkor nincs senki, aki azt el tudná gáncsolni! Ha Isten meg akar gyógyítani valakit, akkor nincs senki és semmi, ami ebben a gyógyításban meg tudná akadályozni. Ha Isten fel akar emelni valakit, akárhányan akarják eltaposni, nem fogják tudni.

Ha nem hallgatunk rá, nem kell csodálkozni azon, hogy Isten időnként kiszolgáltat bennünket a gyötrőinknek. De ha Istenhez fordulunk, Ő irgalmas és kegyelmes, hogy újra felemeljen!

Ez a sokszor ismétlődő „ha” arra emlékeztet, amit az Úr Jézus Krisztus így mond a Jelenések könyvében: „*Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég*” (Jel 22,13. v.) Ne akarjuk hát Őt sem megkerülni, sem kihagyni az életünkben, sem a számításainkból, terveinkből. De amikor vele indulunk, vele éljük az életünket, akkor bizalommal nézhetünk fel rá: Ő életnek kezdete és vége! Ő a sorsomnak az eleje, és önála zárul le minden. Ő az, akivel elkezdődik minden jó, és nála ér célba minden. Hozzá tartunk. Ezért boldog ember az, aki az Urat féli! Mert ha kell, újra és újra reménységre talál. Ha kell, újra és újra bűnbocsánatra lel. Ha kell, újra és újra megtalálja az Isten áldásait, amit pedig esetleg egy-egy időre el tudunk veszíteni. És ha kell, Isten megmutatja a sok-sok rejtett áldását, amit elkészített nekünk. És ha eljön az ideje, akkor, amikor Ő jónak látja, akkor előhossa, hogy boldogok legyünk. Mert „*boldog ember az, aki az URat féli. Sok örömet talál parancsolataiban.*” (Zsolt 112,1) Ámen

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, Megváltónk, kérünk, bontakoztasd ki előttünk a Te személyiségedet! Nyisd meg előttünk titkaidat. Hadd tudjuk a te ismeretteddel megerősödve élni az életünket! Életünk örömeit neked köszönjük, mert Te vagy a kezdet! És életünk gondjait, terheit kezedbe tesszük, mert hozzád érkezik meg minden.

Urunk, amikor fáj a szívünk, a lelkünk, amikor összekavarodik minden, jöjj segítségül, hogy Téged újra és újra lássunk. Ne veszítsünk szem elől, ne hagyjunk el Téged.

Mennyei Édesatyánk! Olyan sokan érzik gazdagnak, szerencsésnek magukat ebben a világban! És sokszor éppen azok, akik a Te gyermekeid, küzdenek, szenvednek, tanácstalanok. Mutasd meg, Urunk, kérünk, a Te néped előtt a Te kegyelmedet. Mutasd meg a Te áldásaidat! Mutasd meg, hogy jó vagy!

Imádkozunk a kórházban levőkért, és a kórházba készülőkért. Imádkozunk azokért a testvéreinkért, akik életük alkonyán, nagyon megpróbáltan küzdenek. Hadd találhassanak békességre, lecsendesedésre!

Imádkozunk a fiatalokért, akik sokszor nem látják maguk előtt kibontakozni az életet, a lehetőségeket, és más sok mindenről lemondanak, egészen fiatalon. Urunk, add nekik a reménységedet, és láttasd meg velük jóságodat! Könyörgünk népünkért! Azért, hogy megtérjünk Tehozzád! Hogy megáldhasd népünket, megáldhasd vezetőinket, megáldhasd az országunkat!

Imádkozunk Sarkad városának megtéréséért. Olyan sokszor hangzik káromkodás, istenkáromlás ebben a városban. De kérünk, bocsásd meg bűneinket! És add, hogy az istenkáromló beszéd helyett imádság, dicsőítés és magasztalás költözzön sokak ajkára, szívébe, lelkébe.

Könyörgünk, adj istenfélő vezetőket népünknek, és a népeknek. Európának is. Hogy ne Tőled idegen ideológiák és eszmék legyenek azok, amelyek eltörlik a józanságot, a békességet és a becsületet, hanem a Te igazságod, szereteted, tisztaságod, szentséged tegye nyilvánvalóvá, hogy van még jövő számunkra. Te vagy a jövő! Add, hogy Európa népei újra Téged tudjanak követni!

Áldd meg a hétköznapijainkat, az előttünk levő napokat! Áldd meg azokat, akik pihennek, hogy felüdülhessenek! Áldd meg azokat, akik dolgoznak, hogy áldássá legyen és áldott legyen a munkájuk!

Mennyei Édesatyánk! Szentelj meg minket, hogy a Te neved itt lehessen közöttünk! És ne csak emlegetve legyen neved velünk kapcsolatban, hanem lássék meg a Te munkád a Te szolgálóidon! Ámen